

Beslutningsforslag nr. B 58. Fremsat den 2. februar 1990 af Henning Nielsen (S), Svend Andersen (S), Dorte Bennedsen (S), Erling Christensen (S), Jytte Hilden (S), Arne Jensen (S), Trøjborg (S) og Bjørn Westh (S)

Forslag til folketingsbeslutning om lovgivning på vildtområdet

Folketinget pålægger regeringen inden udgangen af 1990 at fremsætte forslag om en dyreværnsmæssigt forsvarlig lovgivning på vildtområdet efter følgende retningslinjer:

1. En revision af lov om hjortehold, der sikrer dyrenes velfærd i hjortefarmene og forebygger smittespredning til vildtbestanden og til husdyr i landbrugsbesætninger. Lovrevisionen skal sikre faste retningslinjer for antallet af dyr pr. hektar i hjortefarmene og for deres placering og størrelse samt regler for godkendelse og tilsyn med farmene.
2. En lovgivning om harefarme, der sikrer dyrevelfærden.
3. En lovgivning om vildtopdræt, der sikrer faste regler for opdræt af vildt til udsætning, herunder en autorisationsordning for vildtopdrættere, og som forbyder eksport af vildt til lande, der tillader jagtformer, som er forbudt efter dansk lov.

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Danmark mangler en forsvarlig lovgivning på vildtområdet. Trods gode danske traditioner på dyreværnsområdet og øget forståelse for den tætte sammenhæng mellem landbrug og miljø mangler Danmark en forsvarlig lovgivning både om nye landbrugsformer som hjortefarme, harefarme m.v. og en lovgivningsmæssig regulering af vildtopdræt og vildtudsætning.

Formålet med beslutningsforslaget er derfor at sikre en tidssvarende lovgivning, der tager udgangspunkt i hensynet til dyrenes velfærd og til beskyttelsen af den vilde natur.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at der bør tilvejebringes et regelsæt, der kan sikre disse hensyn.

Bemærkninger til forslagens enkelte punkter

Ad pkt. 1

Et flertal i Folketinget gennemførte i 1987 en lov om hjortehold (lov nr. 224 af 22. april 1987). Hermed blev hjortedyr efter visse nærmere regler gjort til husdyr, men tiden siden lovens gennemførelse har med al ønskelig tydelighed vist, at loven er utilstrækkelig.

Erfaringerne med de eksisterende hjortefarme viser, at forholdene set ud fra et dyreværnssynspunkt er meget belastende. Loven sikrer ikke dyrenes ret til et frit liv. Der er i hjortefarme alt for mange dyr på et utilstrækkeligt areal. Der er ikke stillet krav om at yde hjorte læ, skygge og skjulmuligheder. Derfor er mange farme indrettet, så de afviger meget fra de vilkår, der bydes vildtlevende hjorte.

Mange hjortefarme er placeret, så de er en belastning for naturen og forhindrer offentlig adgang til naturområder, ligesom hegnene kan hindre de vilde dyrs naturlige vandringsveje.

Import af hjorte til hjortefarme har også givet store problemer. Sygdomme, der for længst er bekæmpet i Danmark, har vi nu fået igen, eksempelvis kvægtuberkulose. Landbruget må nu leve i frygt for, at de smitsomme sygdomme, vi har fået fra importerede

hjorte, vil ramme husdyrene, ligesom man kan frygte, at sygdommene vil spredes til den vilde hjortebestand.

Derfor er en ændring af lov om hjortehold nødvendig. Revisionen skal sikre dyrenes velfærd og fastsætte regler, der effektivt forhindrer, at hjorte viderebringer sygdomme til husdyr og den vilde hjortebestand. Der bør også ved en revision stilles krav om maksimalt antal dyr pr. hektar, om størrelsen og placeringen af hjortefarmene og om godkendelse af og tilsyn med hjortefarme.

Ad pkt. 2

Der findes ingen lovgivning om harefarme, hvilket betyder, at der nu frit kan etableres harefarme uden nogen form for regler om indretning af bure m.v.

Harer, der indsættes i bur, er fortrinsvis dyr, der er importeret, og killingerne eksporteres fortrinsvis til Frankrig. Det er uvist, hvordan udviklingen på området vil blive. Vil der opstå dyreværnsproblemer, når vilde harer indsættes i små bure? Harer har kun én forsvarsmekanisme, nemlig flugt. Man ved, at knoglerne hos burharer er meget skøre, og knoglebrud forekommer hyppigt, når harerne forskrækkes i burene. Der er mange ubesvarede spørgsmål i forbindelse med harefarme, som bør afklares.

Et andet problem er, at der ingen sikkerhed er mod faunaforurening, hvis importerede farmharer slipper ud i naturen.

Hvis det ikke er muligt at sikre dyrevelfærd og forebygge faunaforurening, bør Folketinget indføre forbud mod at holde harer som husdyr.

Ad pkt. 3

Der findes ingen lovgivning om vildtopdræt og udsætning af opdrættet vildt.

Godkendelse af rugerier foregår efter en gammel bekendtgørelse (nr. 341 af 7. december 1964). Ifølge reglerne er det kredsdyrlægen, som godkender rugerierne, men rugerier med op til 100 avlsfugle kræver ingen godkendelse. Landbrugsministeriet har i 1988

udsendt en vejledning »Opdræt, udsætning og jagt på udsatte fugle«. Landbrugsministeren skriver i forordet til vejledningen blandt andet, at i de senere år har moderne tekniske hjælpemidler gjort opdræt muligt i større omfang. Dette har medført, at der i mange situationer er udsat opdrættede fugle, som ikke har været i stand til at klare sig på lige fod med andet vildt i naturen. Disse fugle har i mange tilfælde været genstand for jagt på en måde, der med rette kunne karakteriseres som jagtetisk uacceptabel.

Forslagsstillerne deler denne vurdering af situationen, og for at løse problemet må vi have en lovgivning, der sikrer, at fugle, der udsættes, er gode stærke

fugle, der kan flyve som vilde fugle. Der må derfor gennem lovgivning stilles krav til vildtopdrætterne.

Loven skal fastsætte, at vildtopdrættere skal have autorisation. Der skal gennemføres forbud mod opdræt i mørkekammer. Der skal være udendørs volierer, og her skal fugle have opholdt sig allerede fra 3-ugers alderen. Vildtopdrættere skal have ansvar for, at fugle, der sælges til udsætning og eksport, er fugle, der kan overleve i naturen.

Endelig skal der gennemføres forbud mod eksport af dansk vildt til lande, der tillader jagtformer, som er forbudt i Danmark.